

MARIA DIAS

Quina absurda combinació!

Amb només 27 anys, Jenn Díaz publica la seva cinquena novel·la, 'Mare i filla'. En Josep Lambies la convida a suc de taronja

"Una mare i una filla: quina absurda combinació". A l'estiu del 2014, Jenn Díaz va publicar un article al portal de *Jot Down* que començava amb aquesta nota de cinisme, robada d'un dels diàlegs entre Liv Ullmann i Ingrid Bergman a *Sonata de tardor*. Ens va posar a tots alerta: el text parlava de mares i filles, i de les relacions familiars més tòrrides que ha donat el cine dels últims anys. Potser el lector fidel ja es va ensumar que la Jenn tornava a tenir estofat a l'olla, que hi havia una altra novel·la a mig escriure. Però ella se'n va guardar prou de dir-ho a ningú. "Aquestes coses millor les portes en secret", diu.

Té 27 anys, i ja ha publicat cinc llibres. El darrer, *Mare i filla*, és una de les sorpreses d'aquesta tardor. Ara la Jenn viu a Sant Andreu de la Barca, en una casa que té jardí i enfiladisses de buguenvíllies, però de tant en tant baixa a Barcelona per fer tallers d'escriptura. La cito en un bar

del carrer Dagueria, on es demana un suc de taronja amb palleta. "He intentat suavitzar les situacions més tràgiques tant com he pogut —explica—. La tensió és més subtil, però existeix". Són tres generacions de dones, algunes casades, d'altres solteres. Algunes ties i d'altres mares. I d'altres

“

La vida em vol escriptor, i aleshores escric. No és una elecció

amants i d'altres res. I per sobre dels personatges, una maleïda sensació que el temps passa.

En una novel·la anterior, la Jenn va abordar la llanguida imatge de la dona sense fill de Virginia Woolf. I a *Es un decir* ens va parlar d'una nena òrfena de pare que es criava en un

matriarcat. Està més que confirmat que té un segell personal, que té certs vincles amb el cinema nòrdic, però que, sobretot, entronca amb la tradició literària femenina que va de Natalia Ginzburg a Mercè Rodoreda. Ella diu que la seva història es podria resumir amb aquestes línies de Clarice Lispector: "La vida em vol escriptor, i aleshores escric. No és una elecció: és una íntima ordre de batalla". Es veu que a la Jenn li agrada trepitjar fort.

A més, és un cul inquiet. Aquest llibre, *Mare i filla*, va néixer durant el mes que va estar a Xile, visitant una amiga que se'n hi havia anat a estudiar una temporada. "Aquesta amiga vivia a casa d'una dona que es deia Claudia, que tindria uns 40 anys o més —relata—. Tenia una relació amb un home, un advocat, amb prou diners. Eren parella. Però no vivien junts, ni dormien junts". Una de les últimes nits, abans d'agafar l'avió, la Jenn es va quedar a

soles amb la Claudia, que li va explicar que en realitat el seu company estava casat i tenia fills. I que la seva dona sabia que anaven junts i no hi tenia cap problema.

És de les que pensen que les coses passen per alguna raó. La Claudia va inspirar una de les dones d'aquest llibre. "De fet, no és que la inspirés, és que les mires i són pastades", diu la Jenn. Sempre ho fa, això d'agafar fragments de la realitat, amb l'ímpetu vampíric amb què xucla el suc de taronja que li han servit. Ara té un nou relat entre mans, un que "tracta de gent que camina". Sí, sona misteriós. Se li va acudir mentre feia el Camí de Sant Jaume, amb l'habitual ramat de peregrins que sempre avança en sentit unívoc. Serà el sisè de la seva carrera, i si el ritme productiu no atura podeu comptar que el traurà abans de fer-ne 30.

Mare i filla
Amsterdam. 187 pàg. 17,90 €.